

Markó Béla

KIHANGOSÍTOTT SZÍV

Fekszem az ágyon az orvosi rendelőben. Tudtommal nincsen semmi baj, de nemrég átestünk mi is a koronavíruson, és Anna meggyőződött, hogy nem árt elvégeztetni néhány rutinvizsgálatot. Bármennyire is meglepő, most először nézik meg alaposan a szívemet. Fiatal nő a szívgyógyász, lelkesen közvetíti, hogy mit hall, mit lát az ekográffal. Közben Anna ül egy széken, várja, hogy sorra kerüljön ő is. A doktornő hirtelen felerősíti az ekográfit, a szoba megtelik egy egészen hangos és nedves dübörgéssel, mintha valami kő lüktetne, forogna a tovafutó vízben reménytelenül, mert nem tud szabadulni. Még soha nem hallottam így a szívemet. Ahogy értem, minden rendben. Tényleg? Egy életen át ez a mennydörgés? Mint benzinmotorban a lehalkított robbanások? Majd Anna fekszik hanyatt az ágyon, bent maradok, elvégre férj és feleség vagyunk. Jóban, rosszban. De most semmi rossz. Legfeljebb ismét a riadalom, ahogy a doktornő felhangosítja a készüléket, és feldübörög az Anna szíve is, mint egy hatalmas kő a vízesés alatt. Az ő szívét is most hallom először. Pedig már láttuk közösen azt is, hogy készülődik benne a gyermek, aki ma egy fél fejjel magasabb nálam. Mindketten olvastuk a Varázshegyet is persze. Ó, vajon hall-e minket a világ, ahogy irdatlan testébe zárva lüktetünk éjjel-nappal? És tudtuk-e eddig,

hogy miféle munka folyik, miféle zubogás,
hullámozás, örvénylés, nyüzsgés bennünk?
Hogy jók vagy rosszak lehessünk még
sokáig. Hogy minél többször egymásba
vegyülhessen az a két különös dübörgés.

ÖRDÖGI PRAKTIKA

Nem jártam tánciskolába. Akkoriban
a tánciskolák nem voltak szalonképesek.
Lám, a nyelv mégis őrzi, amit legalább
ilyenkor el kellene felejtetni. Nehezen
újul meg a szótár. Régi szavakkal
kifejezni egy új világot? Szalonképes?
Az ötvenes években? De ha lett volna
mégis tánciskola, ahol a kályhától
indulnak a táncosok, mert a lépéseket
csak így lehet pontosan kiszámítani,
én minden bizonnyal ma is a kályhát
keresném mindenütt. Meglehetősen
rossz táncos voltam. Annak idején
a néptáncot sem tudtam rendesen
megtanulni. Kidobtak a tánccsoportból.
Emlékszem a szégyenre. Azt hiszem,
kellett volna egy kályha. Talán a vershez
jobban értek, bár ez sem biztos. Valaki
szóvá is tette a múltkor, hogy túlságosan
sokszor emlegetem Istent a verseimben,
néha vele kezdem, és elég gyakran vele
fejezem be. Rosszulesik, de figyelek
a kritikára. Sőt, rögtön próbáltam is
megmagyarázni egy másik versben.
Vagyis tulajdonképpen beismertem,
hogy tényleg ismétlem magamat,
de azzal érveltem, hogy formai kérdés

csupán. Mennyei poétika. Így mondtam. Bár az is lehet, hogy éppen ellenkezőleg, ördögi praktika. Mindenképpen olyan ez, mintha számon kérné valaki, hogy miért írok jambusokban. Vajon nem unta-e Homérosz a hexametereket? Valóban gyakori nálam Isten, pedig legtöbbször nem hiszek benne. Néha talán igen, de az is inkább csak kívánczóság. Ahogy a zsoldár mondja. Attól fogva kezdtem tudatosan kihagyni a versekből. Mert hát, valljuk be, verset írni nemcsak szédület, hanem számítás is. Erre fel én magam fedeztem fel, hogy újabban megjelenik a verseimben a halál. Eltűnt a nagybetűs Isten, a helyébe betolakodott a kisbetűs halál. Ha táncolni akarok, ezek szerint nekem életem végéig kell egy kályha. Most is, amikor ezt a verset írom. Hiszen az életem végét emlegetni ugyanaz, mint a halált vagy Istent szóba hozni. Fogadjátok el, hogy a verseimben mindig van valami, amit én sem érintek meg soha. Talán el is égetne. Nem tartozik hozzám. Isten? Halál? Egyéb? Teljesen mindegy. Úgyis csak arra való, hogy pontosan tudjam, hol végződik a vers, és mikor kell kilépnem a hideg kisvárosi éjszakába.